

се бавят още. И на ширь и дължък
по улиците правата заглавя.

Ту клекнали, ту прави по врати,
продаваште отново пакъ сега
измазоха. Прекъснати хорти
подлежа пакъ, шегя подири шегя,
со соль отъ турско време подсолени.

Прѣйни къмъ пладия. Стъпцето пече.
Криви прозвѣда морните уста.
Рече тозъ дума — и не зорече . . .
Единъ все още точа се аръята
заднинъ, препречилъ пътя, метафична.

Зачунаха въ новацинската пазъ,
духалото отново запъхъ . . .
Въ нѣрадите, тѣзъ превили кракъ,
оня бозна въ каква мѣста
закласнати, продаваште почивати.

И мързеливо махнати съ ръка,
обиднати, тѣзъ бръмчали мухи . . .
Преплитайки едвамъ-едва въ крака,
презъ улицата мина — ей-тамъ-хи, —
въ „оградиното“ оградени началници.

Това е шаръ въ малкия градъ. Върванъ
той важно, както всеки мѣхъ съ шаръ —
ей презъ мегдана татъкъ възкръвни . . .
Отдире му излъчскый стражаръ
мустакъ възсуква и поглежда строго.

А стъпцето пече и все пече,
прикувейки съ владнѣшките лучи . . .
И летний денъ тъй жулно се влече . . .
И на мухите гъстий рой бръмчи —
и въ снувата дюкените задривати.

Откъмъ мегдана се заваля псе,
тукъ възкръвни, тамъ души, татъкъ спре
и дигне кракъ — и пакъ се понесе . . .

1100
Ръ-данъ о туръ дѣла въ пазаръ
една пазаръ каде — чѣ дѣла;
и тѣзъ дѣла, и тѣзъ дѣла, и тѣзъ дѣла,
и тѣзъ дѣла, и тѣзъ дѣла, и тѣзъ дѣла,
и тѣзъ дѣла, и тѣзъ дѣла, и тѣзъ дѣла,
и тѣзъ дѣла, и тѣзъ дѣла, и тѣзъ дѣла.